

HÀNH TRÌNH CỦA CÔ GÁI 6 CHÂN DẦN THÂN ĐỂ TRẢI NGHIỆM

Bài chia sẻ của Trần Trà My

Xin chào quý vị!

Để đến được buổi hội thảo này, tôi đã có một chuyến hành trình vô cùng thú vị, với 12 giờ đồng hồ trải nghiệm cảm giác “ngủ trên bầu trời”. Và tôi hy vọng rằng sự hiện diện của mình sẽ giúp quý vị được truyền thêm cảm hứng sống, ở một phút giây nào đó khi quý vị đang gặp khó khăn trong cuộc sống.

Là một người phụ nữ sinh ra trong một tỉnh nghèo ở Miền Trung VN. Nơi đó, nghèo đến mức người ta luôn ví Quảng Trị ngoài nắng cháy và gió Lào ra thì sẽ chẳng có gì cả. Ba tháng tuổi, trong một ca tiểu phẫu cắt một cục u máu ở bàn chân. Một bs thực tập do mãi nhìn một bs khác đang cắt đi cục u máu ở dưới bàn chân tôi, nên đã quên mất nhiệm vụ của mình là giữ cho bình oxy trên khuôn mặt tôi không bị hờ. Điều này khiến tôi bị chết lâm sàng. Đứa bé mới chỉ ba tháng tuổi đã được “trải nghiệm” cảm giác nằm trong nhà xác suốt 8 giờ đồng hồ.

(Nghỉ lấy hơi để phiên dịch viên đọc phần dịch ra tiếng Pháp)

Và kết quả của việc “trải nghiệm đầu đời” ấy, não tôi đã bị tổn thương hệ thần kinh vận động, giọng nói của tôi chỉ có thể ú ớ. Tôi nghĩ rằng chính cái giây phút mình bật lên tiếng khóc trong nhà xác ấy, thì số phận đã đưa cho tôi hai sự lựa chọn; Một là chôn vùi thanh xuân của mình nơi góc nhà, để chờ tái sinh ở một kiếp sống khác với hình hài trọn vẹn hơn. Hai là trở thành người phụ nữ dám dấn thân cho những ước mơ của mình.

Năm 16 tuổi tôi đã dũng cảm để lựa chọn phương án thứ hai là trở thành người phụ nữ dám dấn thân. Ở VN chúng tôi, nhất là vùng quê nghèo, việc sinh ra một đứa trẻ với hình hài không trọn vẹn. Nó sẽ là một điều gì đó hơi tiêu cực đối với mọi người xung quanh. Ý tôi muốn nói là gia đình tôi và bản thân tôi đã từng phải nghe những câu nói mang đầy tính tiêu cực về tương lai của mình. Và một đứa trẻ non nớt như tôi đã từng là nạn nhân của vấn đề bạo hành tinh thần bằng ngôn từ.

Sự trải nghiệm mang hướng tiêu cực ấy đã hình thành trong tôi “một vương quốc” tâm hồn vô cùng đặc biệt. Nó bắt đầu từ năm 9 tuổi khi tôi được em gái dạy cho những bảng chữ cái đầu tiên. Phải mất một năm trời tôi mới có thể học đọc và viết một cách thành thạo. Từ đó, tôi lao vào đọc sách như một con thiêu thân. Đắm chìm trong một thế giới đặc biệt của trí tưởng tượng.

(Nghỉ lấy hơi để phiên dịch viên đọc phần dịch ra tiếng Pháp)

21 tuổi, một cơ duyên gặp báo Tuổi Trẻ, đã khiến tôi hiện thực hóa giấc mơ được vào tp HCM lập nghiệp. Một hành trình vô cùng khắc nghiệt mà ngay cả người bình thường cũng không hề dễ dàng. Tôi nhớ rõ hình ảnh khi lần đầu tiên vừa xuống sân bay TSN, mình đã bị choáng ngợp

giữa dòng người. Trong tôi khi đó tự nhiên có chút lo sợ. Nhưng trong tiềm thức đã hiện lên giọng nói: “Nhất định mình phải tìm được một chỗ đứng giữa dòng người này!” Và để có được một chỗ đứng trong thành phố lớn nhất VN, tôi đã có những tháng ngày phải ngủ bên cạnh xe máy nhà người khác, hoặc phải xin ngủ dưới góc bếp nơi công ty tôi làm việc.

Vừa xin đi làm truyền thông, vừa nuôi dưỡng đam mê viết văn, vừa đi học thêm các khóa học về PR và vừa tích cực tham gia các hoạt động xã hội. Năm 23 tuổi, tôi mới hoàn thành giấc mơ xuất bản cuốn sách đầu tay của mình. Nhưng sau khi ba cuốn sách văn học của tôi được xuất bản, thì vào năm 2013 tôi bắt đầu nghĩ ra một ý tưởng điên rồ; tôi muốn xách “con siêu xe” của mình (cây nạng 4 chân) để đi khắp VN và góp nhặt những câu chuyện tử tế.

(Nghĩ lấy hơi để phiên dịch viên đọc phần dịch ra tiếng Pháp)

Đây là một hành trình trải nghiệm vô cùng khắc nghiệt khi sức khỏe tôi không được tốt, giọng nói của tôi rất khó nghe, tài chính tôi không hề có. Và ở VN chúng tôi vẫn còn khó khăn để cho người khuyết tật như tôi dễ dàng sử dụng các dịch vụ giao thông công cộng. Thế nhưng, tôi nghĩ mình phải dấn thân để trải nghiệm, để tìm phương án thích nghi và tự giải quyết các vấn đề của mình, chứ không thể chờ đợi sự thay đổi của xã hội.

Và trên hành trình trải nghiệm tôi được may mắn gặp được vô vàn người tử tế ở nhiều tỉnh thành khác nhau. Dù ban đầu họ chưa hề biết tôi là ai. Nhưng chỉ cần đọc được bài chia sẻ trên fb rằng tôi muốn giúp đỡ ở một địa phương nào đó, là luôn sẵn sàng có người hỗ trợ. Cuối năm 2018 tôi đã hiện thực hóa được giấc mơ mang sách của mình gửi tặng đến các phạm nhân ở khắp VN. Đây là dự án tôi đã ấp ủ từ lâu và tìm hiểu rất nhiều về nhóm đối tượng này. “Tin vào điều tử tế” là tác phẩm được rất nhiều độc giả đón nhận, trong đó có nhóm đối tượng đang ở trong trại giam, với tôi đó là niềm tự hào của người viết văn.

Bản thân tôi luôn mơ ước về một thế giới mà ở đó chúng ta luôn đề cao sự tử tế, để chiến tranh, bạo lực, và những vấn nạn liên quan đến việc tàn phá môi trường sẽ phần nào được giảm tải.

(Nghĩ lấy hơi để phiên dịch viên đọc phần dịch ra tiếng Pháp)

Cảm ơn quý vị đã lắng nghe câu chuyện của tôi và xin hãy gọi tôi là Thiên thần 6 chân. Một người phụ nữ VN tuy bé nhỏ về hình hài, nhưng luôn nuôi dưỡng một ước mơ to lớn là được dấn thân để trải nghiệm và chia sẻ lại cùng quý vị thông qua những tác phẩm của mình.